

Opb 7, 16-17 – eeuwigheidszondag 2021
Votum/groet; Opw 520; gebed; lezen Opn 7, 9-17; preek; HH 367; herdenking + liederen (Toekomst vol van hoop / Ps 42: 5); gebed; LB 913: 1, 4; gelbel; med + gebed; collecte; Gez 75: 1, 2, 5, 6; zegen
Bergschenhoek 21.11.2021

Dia In het oude en nieuwe liedboek staat een lied, dat heet 'Aan u behoort o Heer der heren'. In dat lied staat een zin die mij elke keer weer raakt: *'Een tuin bloeit rond het open graf'*. Wat mij raakt is hoe die twee bij elkaar worden gebracht. Een bloeiende tuin en een graf, een plek van dood. Ze botsen op elkaar, hebben niks met elkaar te maken. Maar denkend vanuit hoe God zich met ons en de aarde bemoeit horen ze bij elkaar. Voor allebei is plaats. Tegelijk. De bloeiende tuin maakt het open graf niet zachter. Het open graf doet de bloeiende tuin niet verbleken. Ze staan naast elkaar. Voluit en werkelijk.

Deze dag, eeuwigheidszondag, zet ze allebei ook bij elkaar. *De tuin bloeit rond het open graf*. We zien het diepe gat van de dood. Tegelijk zien we de bloeiende tuin van Gods eeuwigheid waar we een glimp van mogen ontvangen. Allebei staan ze naast elkaar. Bij God is plek voor allebei. Ik sta met jullie stil bij Openbaring 7, 16-17. We zien de verschrikking van de dood. We zien de tuin van Gods eeuwigheid.

Onderweg in onherbergzaam gebied **dia**

Als er iets is dat duidelijk wordt in Openbaring 7, dan is het dit: we zijn onderweg in onherbergzaam gebied. Johannes ziet de mensen die Jezus volgen in deze wereld. En hij krijgt te horen wie ze zijn. Geen vrolijk lachende en kwebbelende groep in een gemoedelijke avondwandeling. Maar een tocht door onherbergzaam gebied. Ze ploeteren moeizaam door de woestijn.

Grote verschrikkingen, noemt Johannes het. Voor de lezers van Johannes' Openbaring was dat toen hoe het echt was. Lijden onder de klappen van het leven. Weggezet worden als christen. Meer nog: opgepakt, gemarteld, soms gedood. Voor ons vandaag is dat vaak ver weg. Zijn wij dat: zo onderweg, te maken hebben met grote verschrikkingen? We hebben vaak een mooi leven, vrijheid te over, alle ruimte om gelukkig te zijn met jezelf en met God. Is dit beeld dan niet veel te somber? Benadruk liever de vreugde die je hebben mag als je Jezus volgt...

Ik snap dat. Ik zie mezelf ook niet meteen daar lopen. Onherbergzaam gebied – dat leven van mij? Ja, in bepaalde tijden. Maar niet altijd. Maar toch is het waar. Onze wereld is niet een fijne plek te noemen. Soms kan het gewoon rot zijn. Bruut en ruig. Omdat er dood is. Omdat er harde klappen vallen. Voor veel mensen is het in ieder geval zo. En een tijdje

geleden zei ik in een preek: we zullen er allemaal ooit eens mee te maken krijgen. Dus ja, wij zijn onderweg, onderweg in onherbergzaam gebied.

Stellen wij ons vertrouwen op Jezus dia

Goed, daar gaan ze in onherbergzaamheid. Toch, ziet Johannes, wordt er gezongen. Ze brengen God de eer. Niet zuchtend gaan ze hun weg. Eerder zingend. Ze zingen hun vertrouwen uit in God. Misschien met een brok in de keel en met de tranen op hun wangen. Maar toch. Dat zingen zou je niet verwachten. Maar hoor wat ze zingen: *De redding is van God en van het Lam*. Dat zingen ze. En door niks en niemand laten ze zich van de wijs brengen. Bij God is redding van dood en ondergang. En dankzij Jezus is de dood niet het laatste station. De verschrikkingen gaan voorbij. *Zij hebben hun gewaden wit gewassen in het bloed van het Lam*, zegt de engel tegen Johannes.

Dat is het lied dat je staande houdt. De grond onder je voeten als het leven je genadeloos pijn doet. Je mag erbij aansluiten. Hoe je ook te lijden hebt onder dat wat verschrikkingen zijn in jouw leven – God redt. Omdat Jezus zijn Zoon hier op aarde was, omdat Hij de dood heeft verslagen, omdat Hij onvergankelijk nieuw leven aan het licht heeft gebracht. Jouw lied voor onderweg. Omdat jij je kleren wit hebt gewassen in Jezus' bloed. En ook misschien met een brok in de keel, de ogen door tranen verblind – zing mee. De redding is van God en van het Lam. Misschien kun je het nu even niet opbrengen. De brok is te groot en de tranen zijn te veel. Dan doet wij dat wel voor jou, dat zingen. Onderweg in onherbergzaam gebied stellen wij ons vertrouwen op Jezus.

Hij gaat voor ons uit dia

Zo gaat dat groepje door de wereld. Aangevochten, bedreigd. Ze zijn samen. Dat is fijn voor hen. Ze kunnen elkaar ondersteunen en op de weg houden. Dat is zeker niet onbelangrijk. Zelfs weldadig. Ik loop niet alleen. Ik kan verdriet delen. Anderen leven mee. Maar is het genoeg? Hoe makkelijk kan dat zingen stokken. Of dat steunen van elkaar. Je raakt geïsoleerd van elkaar. Je dreigt te verdwalen. Er is meer nodig. Iemand die voor ons uit gaat. Iemand die inspireert, meetrekt, de route kiest, vastberaden en overtuigd. Zodat wij kunnen aansluiten en er niet alleen voor staan.

Die iemand is er, zegt Johannes. *Het Lam dat voor de troon staat, zal hen hoeden*. Het ontroert mij. Ik denk aan zo'n kwetsbaar lammetje met de onschuld in zijn ogen, huppelend in de wei. De mensen van toen zullen hebben gedacht aan een offerdier. Onschuldig op het altaar gelegd om geslacht te worden voor onze zonden. Dood gemaakt tot redding van de wereld en verloren mensen. Dat Lam gaat voor ons uit. Een geofferd dier. Het lam, zelf geslacht, doodgemaakt. Geleden onder de verschrikking van de dood, opgeofferd in liefde

door zijn Vader. De wonden zijn nog zichtbaar. Hij heeft hetzelfde meegemaakt. Hij heeft gedeeld in het lijden en de pijn. Hij is geen leider op afstand. Hij voelt van binnenuit mee met hoe het is voor jou en voor mij. De herder dichtbij. Hij zal ons hoeden. Dwars door alle verschrikkingen heen, alles wat je angst aanjaagt en je gebroken kan achterlaten. Er is een Lam, Hij gaat voor ons uit, dat Lam is onze Herder.

En brengt ons thuis bij God dia

Omdat Hij er is, zullen we niet vastlopen in de nacht. De tocht is een weg naar huis.

Langzaam, stapje voor stapje misschien, maar zeker. *De waterbronnen van het leven*, noemt Johannes dat thuis. De ultieme oase. Zoals je kapot en uitgeput in de woestijn kunt lopen en dat er dan die oase is, met water om te drinken, bomen die schaduw geven. Geen fata morgana, zegt Johannes, die plek is er, die zul je bereiken. We zullen er met liefde en warmte onthaald worden. *Dan zullen ze geen honger meer lijden en geen dorst, de zon zal hen niet meer steken, de hitte hen niet bevangen.* Eindelijk thuis.

En God zal alle tranen uit hun ogen wissen. Ook dat ontroert mij. God zal niet doen alsof er niks is gebeurd onderweg. Hij erkent je verdriet, ziet hoe erg het was. Maar Ik heb je tranen geteld in mijn kruik. Kom maar, Ik zal hoogstpersoonlijk de tranen uit je ogen wissen. Nu is het genoeg geweest. Welkom thuis!

Voor Johannes is dit niet een sentimenteel toekomstbeeld. Nee, het meest reële scenario ooit. Hoe de weg loopt kan niemand zeggen. Maar dat je thuis zult komen bij de waterbronnen van het leven staat vast. De doden in je leven, zij die sterven in de Heer, zijn niet weg en verdwenen in het zwarte gat. Nee, ze zijn voor jou en voor mij uitgegaan. Ze wachten je op samen met God. Nee, daar wordt de pijn niet minder van, het gemis niet minder knagend. Maar in alles mag je je hieraan vasthouden: Jezus brengt ons thuis bij God. Zo staan we hier. Een dag met verdriet en tegelijk met hoop. Ja, de tuin bloeit rond het open graf.

Amen